

MITT *N*IRVANA

Svartkrogar, haschlukt och krokodiler i Nepal

När vi några mil utanför Katmandu svänger upp mot berget är vi nästan ensamma. Det kommer en och annan TATA-lastbil dundrande genom svängarna med signalhornet tjutande som en brandsiren så både vi och allt annat med öron skall hinna undan. Vägen svänger värre än i de Norska fjällen och underlaget är klart sämre. Med andra ord helt underbart.

■ TEXT **ELVING SOLLI** ■ BILD **ELVING SOLLI & DELTAGARNA**

Vi är nu inne på Nepals första officiellt byggda riktiga landsväg från 1950-talet som leder från Katmandu över Damen och vidare västerut. Vi skymtar ibland några av de andra motorcyklarna några kurvor över eller under oss på bergsvägarna.

Vi tar det från början. Efter mycket om och men lyckas vi få våra Enfieldhojar tankade och ta oss ut ur Katmandu. Trots att det är lördag morgon klockan åtta tycker vi att helgtrafiken är hetsig, och vi känner oss tämligen trängda i början, men efterhand som vi når ut

på landsbygden så blir vi mer och mer vana vid både hojarna och den minskande trafiken.

Anders "Sladden" Svensson beundrar utsikten så intensivt att han hamnar med hjulen utanför väggkanten. Som tur är halkar han av på bergssidan så efter lite slingrande och grussprutande kommer han undan med bara förskräckelsen och rättar in sig i ledet. Vid varje liten by eller samling hus finns det en central vattenkran där framförallt kvinnor och barn verkar ha som huvudsysselsättning att duscha med kläderna på eller tvätta klä-

derna i lösvikt. Vi stannar på ett otal ställen och tar bilder på det färgglada sceneriet. På vissa ställen omgärdas vägen av lodräta stup, och ibland upphör asfalten helt, men mestadels är den dekorerad med decimeterdjupa halvmeterstora kratrar som har en magnetisk inverkan på våra hjul.

Vi stannar på 2322 meters höjd och det känns helt magiskt att parkera utanför det gamla hotellet vi skall bo på. Det känns först som ett under att Gaurishanker Hotel & Lodge ens står där, men det är ingen ovanlig känsla i Nepal. Det har nog inte gjorts några omfattande renoveringar här under de senaste 50 åren. Känslan när vi får köra motorcyklarna genom receptionen och matsalen för att parkera inne på bakgården är märklig, men vi lär oss snart att bara hänga på och ta seden dit vi kommer och njuta av det. Det är inte mycket som är som hemma, och tur är väl det. Det är ju ändå äventyret och andra seder vi söker.

Bilden av Gurun på hotellfasaden och texten Meditation Center räcker för att skapa en magisk stämning. Jag drömmer mig tillbaka till hippietiden när The Beatles var i Nepal. Drömmen då var ju att komma hit till en bergsby eller ett gammalt hippiehotell. Nu sitter jag på takterrassen till ett slitet gam-

” Jag har ibland försökt ranka de tio bästa körbara vägarna jag kört i stora delar av världen, och här har vi en riktigt självklar kandidat

malt bergshotell och njuter av utsikten mot Himalayas snötäckta bergstoppar. Hotellet har blivit meditationscentrum, och här utlovas allt från Schamaner till Gurus. Till och med överkasten går i färgskalor från hippie-tiden, och jag tycker mig till och med känna lukten av gammal haschrök inpyrd i väggarna från förr i tiden.

Dessutom låter det från nästan varje hydda häromkring som om självaste hippie-övergurun Ravi Schankar bodde där. Musiken känner vi igen från precis den tiden, och känslan är överväldigande. Det mest påtagliga som verkar ha hänt är att hasch och mariuanarökandet har upphört, men visst hittar man fortfarande någon övervintrare som ser ganska dimmig ut på ögonen.

Kvällen är magisk, och då har vi ännu inte fått se solnedgången från hotelltaket. Byn består i stort sett av några gamla klassiska femtiotalshotell, en plantskola, diverse bostäder i mycket varierande skick och en liten "svartkrog" i uthuset hemma hos ett par som har sju söner och "några" döttrar som fadern uttrycker det. Den mörkklagda svartkrogen rymmer tolv gäster, varav fyra stående. Krogens standard vore förbjuden för både kor och höns i Sverige. Dessutom sitter värdfamiljen i ett hörn och värmer sig vid en liten eld. Väggarna är en blandning av dåliga brädor, wellpapp, murad koskit och lera samt ett innertak som tätats med gamla sopsäckar. Till ömsesidig belåtenhet handlar vi några omgångar öl, och lite hemgjorda chipsliknande godisattrapper som smakar förvånansvärt gott. Det var nog länge sedan de hade den här omsättningen en vardagskväll.

NIRVANA HIGHWAY

Nästa morgon drar vi vidare mot Nationalparken Chitvan. Jag tror ju att jag redan kört resans häftigaste väg, men ack vad jag bedrar mig. Den väg vi nu kommer in på kan bara heta Nirvana Highway. Evighetens väg. Vägen till sanningen och livet.

Jag har ibland försökt ranka de tio bästa körbara vägarna jag kört i stora delar av världen, och här har vi en riktigt självklar kandidat. Överraskningarnas väg, sinnesfredens och lugnets väg. Där jag glider fram i ensamhet och hör det stilla dunket från Enfielden kan jag inte låta bli att glida in i meditation. Cykeln hittar själv längs vägen, ett osedvanligt lugn sprider sig genom hela kroppen. Tankarna flyter iväg i samklang med omgivningen. Den här vägen är helt oslagbar. När jag stannar till är det enda som hörs en intensiv fågelsång i alla möjliga tonlägen, där den ena ropar och den andra svarar. Det är här man skulle haft sovsäcken med sig och lagt sig under bar himmel och njutit en natt.

Det är en väg där ingen kurva är den andra lik, ett oändligt antal kurvor där du

aldrig vet vad som väntar bakom nästa krök, eller även mitt i den. Du kan möta allt från en get till nedrasade stenar och klippblock. Ett nerfallet träd, lite urskärningar av vatten, en bäck som rinner över, men däremellan den finaste asfalt.

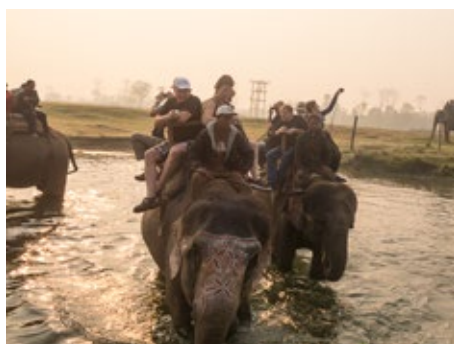
Passo Stelvio, släng dig i väggen, här har du ingenting att komma med. Nirvana Highway har tio gånger mer att bjuda på. För det första har "alla" kört Passo Stelvio, för det andra finns det inga överraskningar kvar där. Asfalten är fin, utsikten är fin. Man får

återuppleva ungefär samma kurva 24 gånger åt vardera hållet under 19 kilometer, och det är samma berg hur man än vänder sig. Det enda som är spännande bland alla turistfällorna på toppen av Stelvio är Hotel Tibet. Vad finns det mer att säga? Lägg ner! Bygg en tunnel eller riv åtminstone upp asfalten. Vi andra åker på världens roligaste väg, och som om det inte skulle räcka kör vi det engelska kolonialväldets gåva till motorcyklismen: Piratkopierade Enfield 500 kubiks enstånkor med anor från 50-talet.

Vi avslutar dagen på mysiga Chitwan Resort Camp, där vi även planlägger morgondagens utflykt.

STOCKKANOTER OCH KROKODILER

Dagen i viltreservatet inleds med en elefantutflykt där vi får sitta fyra personer på varje elefant, och rida ut i den Nepalesiska djungeln. Elefanterna vadar med oss över två floder. Vi ser en hel del hjortar, påfåglar och även färsk spår efter tiger i leran vid ett vattenhål. Även om det här med tigrar känns mer

som ett lockbete är det en härlig upplevelse att besöka viltreservatet i Chitwan även till fots och i urholkad trästock på floden. Känslan av att sitta tio personer på rad i en vinglig urholkad trädstam med vattenlinjen nära relingen och se krokodiler som ligger och solar sig några meter ifrån kanoten ger verkligen lite extra nervdaller. Att krokodilerna har ett öga på glänt för att kolla in den eventuella tillförseln av färskt turistkött känns inte direkt lugnande. När vi dessutom blir landsatta nedströms och får vandra runt själva med en riktigt härlig guide som var född inom reservatet för en evighet sedan blev upplevelsen ännu större. Höjdpunkterna kommer när vi får smyga oss fram för att se en stor noshörning bada och ha elefanter strövande fritt nära oss.

För min del var nog badandet med en elefant ändå höjdpunkten. När elefanten lägger sig ner i vattnet och man får klättra upp på dess rygg kittlar det lite i magen. Man vill ju inte hamna under vattnet med ett ton elefant över sig. Att sedan sitta där på elefantryggen och bli genomdränkt av snabelduschen i en omvänd variant av högtryckslavemang måste upplevas på plats för att uppskattas till fullo.

Vissa dagar går färden mest på större vägar med ganska mycket trafik. Det blir ändå aldrig tråkigt eftersom det hela tiden händer någonting runt oss. Om det inte är något underligt hus, kanske det är en mötande buss i min fil, eller en ko, hund eller get som lagt sig att sova precis där jag tänkt köra. Då har jag inte ens nämnt den stundtals fantastiska utsikten som i sig är en trafikfara. När någon av oss får syn på något spännande och pekar med armen finns det ofta så många händelser att titta på i den riktningen att vi alla bakom tittat på var sin sak. Vi har en incident där en av deltagarna blir trängd av en buss i en by, och landar platt på mitt på vägen bredvid sin Enfield. Blixtsnabbt samlas över 100 personer och två poliser som alla försöker hjälpa till och lyfta upp motorcykeln, motorcyklisten, bussen och samtidigt skapa minst 99 olika varianter av ögonblicksberättelser av typen, Jag var där. En repad hjälm och en skrapad armbåge blev som tur var enda blesyren, och han kunde återuppta körningen redan nästa dag. De robusta gammelhojarna är som gjorda för att vurpa med. En rejäl störtbåge och ett tjockt lager färg skyddar hojen mot det mesta, men glöm inte en rimlig skyddsutrustning, det är ofta skillnaden mellan lite blåmärken och en avbruten semesterresa. Vi har nu kommit halvvägs på vår resa, och det händer allt för mycket under några veckor för att man skall kunna berätta om mer än en bråkdel på det här utrymmet. Därför kommer det en fortsättning på reportage i nästa nummer. **MC**

VARFÖR VI VAR DÄR

Björn Ericsson från Hästerum i Småland ordnade resan till förmån för den Nepalesiska gräsrotsrörelsen BAS som bland annat driver ett härbärge för sjuka och obemedlade i Katmandu. Överskottet från resan blev 40 000 kronor vilket gör stor skillnad för verksamheten. Mer om Björn och BAS nya härbärge i nästa nummer, där berättelsen fortsätter.

